

Splendidum družstvo

WRAYKOD

Smrt přichází z Jihu

3

Daniel Janů

WRAKOD

Smrt přichází z jihu

DANIEL JANŮ

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

WRAKOD – Smrt přichází z jihu

Copyright © Daniel Janů, 2020

Cover © Daniel Janů, 2020

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2021

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-108-9 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-109-6 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-110-2 (PDF)

Obsah

1. Urmanie
 2. Výprava za draky
 3. Nečekaný odchod
 4. Jak vycvičit draka
 5. Pevnost Bulrus
 6. Severní Kraj
 7. Draci útočí
 8. Zrádce
 9. Velké tajemství
 10. Lady Elsa
 11. Proměna
 12. Královské gesto
 13. Nepřítel se blíží
 14. Plán smrti
 15. Gulun v plamenech
 16. Družina pana Cedurika
 17. Příprava na válku
 18. Most přes řeku Rubin
 19. Hněv z Dannebergu
 20. V Kederunu
 21. Parelm byl napaden
 22. Bitva s Wukuny
 23. Nová osada
 24. Riog Velesa
 25. Nezvaní hosté
 26. Vodní labyrint
 27. Laendur a Athuen
- Epilog*

1. Urmanie

Stříbrný kruh se objevil v druhém světě. Druid Kalyg z něho vyšel společně s trubadúrem Kwidem, který se rozhlížel kolem, s vytřeštěnýma očima a otevřenou pusou.

„K-kde-to-sme,“ vysoukal ze sebe.

„V mém světě,“ odvětil druid a postrčil ho, aby pokračoval dál.

„Kam mě to vedeš?“

„My ocitli se v Urmanii, ale ještě nevím, kde to přesně jsme.“

„Ty to nevíš?“ udivil se Kwido.

„Použil jsem svou hůl, abych tě ochránil, a rudý krystal...“

„...ten rubín,“ ukázal Kwido.

„Ano, ten rubín, dokázal otevřít bránu. Proto jsme tady.“

„Nepřišel jsi snad podobným způsobem do mého světa?“

„Ne. Brána, která se otevřela, byla u řeky Lerrany.“

„Krystal rubín, řeka Rubin. Zvláštní podobnost!“

„To je ale řeka Lerrana,“ oponoval druid.

„Jasně. U vás je to Lerrana a u nás je to Rubin. Tam jsi našel ty krystaly?“

„Ano.“

„Tak bys mě mohl dostat zase zpátky, co?“

Trubadúr se na něho podíval a pokládal to za vyřízenou věc. Když umí ovládat bránu mezi oba světy, může se vrátit.

„Ještě si nepoznal můj svět a už utíkáš?“ zeptal se Kalyg a otočil se zády k bráně.

V tu chvíli proskočili do jeho světa ještě dva muži. Jeden měl výzbroj. Trubadúr jej okamžitě poznal. Byl to jeden z těch zbrojnošů, co ho pronásledovali do temné uličky.

„Sakra!“ zaklel.

Druhým mužem byl rychtář Kitter. Jakmile se dostal skrze bránu, začal rvát na svého zbrojnoše, až tím přilákal zdejší vojáky.

„Musíme zmizet!“ vykřikl trubadúr.

„Neboj se, jsi se mnou. Nic se ti nestane,“ uklidňoval ho Kalyg. Vojenská hlídka přiběhla hned k druidovi.

„Jsem druid Kalyg, jsem pod ochranou šlechtického rodu Meinakinů, rytíře Torrunga.“

„A on?“

„Je se mnou.“

Jeden z urmanských vojáků ukázal na křičícího muže.

„To jsou zvědové!“ řekl Kalyg.

V tu chvíli se na rychtáře Kittera a jeho zbrojnoše vrhli vojáci v modré zbroji. Bez jediného slova je oba zabili.

„Sa-kra, mohl jsem dopadnout stejně,“ šeptl trubadúr s pohledem na Kalyga.

„Pokud jsi se mnou. Nic se ti nestane,“ upřesnil muž v hadrovém oděvu.

„Zabili je bez jediného slova. Nezajímalo je, co jsou zač, ani, proč jsou tady.“

„Pokud jsou to nepřátelé Urmanie a oni byli!“ spustil druid.
„Není třeba se jich vyptávat.“

„Divná země.“

„Teď ti dám jednu velmi důležitou radu, dokud se nenaučíš náš jazyk, mlč. Pokud odhalí, že jsi z druhého světa, budou tě mučit, aby se dozvěděli, co tu děláš.“

„Vždyť, já...!“

„Pst!“

Ukázal druid prstem na svá ústa.

„Budeš lodník, který se jako jediný zachránil z lodi. Já řeknu rytíři Torrunovi, že nás nepřátelé pobili a nám se podařilo dostat zpět do tohoto světa,“ spustil druid. „jen musím přijít na to, jak se to stalo.“

Hm!

Trubadúr mlčel. Druid ho vedl do vesnice, kde ho znali a vypůjčil si tam dva koně. Cestou k pevnosti patřící šlechtickému rodu Meinakinů, se musel trubadúr zbavit svého oblečení, aby nikdo nepoznal, že nepochází z tohoto světa. Kalyg nechtěl vymýšlet složité lži o tom, kde se tady vzal a tak z něho prostě udělal lodníka, který ztratil paměť, když ztroskotali.

Pevnost Bulrus

Sídlo šlechtického rodu Meinakinů bylo postavené na vysokém kopci a cesta k němu byla velmi náročná. Obzvláště s povozy. Byl to zřejmě strategický plán prvního Meinakina, který nechal pevnost postavit. V té době se vedli války o území a lord Nussa si chtěl

pojistit, že jeho pevnost opravdu vydrží. Nikdy nebyla dobyta. Když se Meinakinové přidali ke králi proti vzbouřenému šlechtickému rodu Luberhingů, který prohrál svůj pokus o svržení krále, vzbouřenci byli popraveni. Rod Meinakinů získal uznání a postavení.

„Kdo jste?!“ spustil strážný u příjezdové brány.

„Jsem druid Kalyg a jedu k rytíři Torrunovi s důležitou zprávou,“ odvětil Kalyg.

„Jeďte!“

Meinakinská stráž otevřela bránu a vpustila dva jezdce dovnitř.

„Jsme uvnitř,“ ozval se Kalyg, když zastavil koně před širokými schody. „Tady už musíme jít pěšky!“

Seskočili z koně.

„Dobře, já bych...“

Druidův prst se najednou objevil u jeho úst.

Hm!

„Nezapomínej na to!“ varoval ho Kalyg.

Okamžitě se objevila další stráž s kopími.

„Potřebuji mluvit s rytířem Torrunem,“ spustil druid jazykem, kterému trubadúr nerozuměl.

„Řeknu mu to,“ promluvil jeden ze strážných.

Druid kývl a vyčkal, až bude moci vejít. Dva strážní počkali s Kalygem a Kwidem venku.

„Ty počkat venku!“ šeptal Kalyg.

„Proč?“

„Nechci vysvětlovat, proč ty tady, a kde my se potkali.“

„Dobře, dobře. Nenecháš mě tady?!“

„Vrátit se,“ odvětil druid.

Po chvílce přišel strážný.

„Přijme vás!“

Druid pokynul hlavou a vyrazil za ním. V jeho doprovodu byl pak přijat v sále, kde stál rytíř Torrún.

„Rytíři!“ promluvil druid a uklonil se hlavou.

„Jsi zpět?!“ podivil se Torrún,

„Ano, pane.“

„Kde je generál Graigor?“

„Byl zajat.“

„Co-že!“ vyhrkl Torrún a vyrazil k němu.

Mávl na strážného, ten odešel.

„Vysvětli to!“

„Naše loď ztroskotala u břehu. Museli jsme projít lesem, abychom došli k hoře, o které jsem vám vyprávěl. Napadli nás nějakí divní vojáci. Měli protáhlé obličej, špičaté uši a byli to výborní lukostřelci.“

„Slyším snad chválu?!“

„Omlouvám se, pane. Mrzí mě to!“

Sklopil zrak.

„Povídej dál!“

„Přepadli nás a všechny až na generála pobili.“

„A krom tebe.“

Druid přikývl. O trubadúrovi se zatím nezmínil.

„Křčil jsem se za stromy, neviděli mne. Generála odvedli. Chtěl jsem je pronásledovat, ale bez koně jsem neměl šanci.“

„Jak ses dostal sem?“

„Použil jsem moc krystalů, když jsem byl v jednom cizím městě. Napadli mě nějakí zbrojnoši, tak jsem použil krystaly v naději, že

zmizím. Povedlo se. Jsem zpět.“

„Neříkal jsi, že jejich moc funguje jen v blízkosti řeky, kde voda zesiluje jejich sílu?“

„Je to pravda, pane. Nedovedu si to vysvětlit.“

Lord Torrun Meinakin pokynul hlavou. Odstoupil od něho.

„Víme něco o dalších lodích?“ zeptal se s pohledem ven z okna.

„Ne, pane.“

„Budu o tom informovat krále.“

„Ano.“

„A druide!“

„Ano, pane?!“

„Zjisti, jak je možné, že krystaly fungovaly i na jiném místě! Zřejmě vyšleme další vojáky a generála Graigora vysvobodíme!“

„Rozumím.“

Lord Meinakin mávl rukou. Druid odešel.

Venku na něho čekal trubadúr.

„Jedeme!“ řekl svým jazykem a mávl na svého hosta rukou, aby to pochopil.

Nechtěl vysvětlovat, proč mluví cizí řečí. Ptali by se.

Společně pak opustili pevnost Bulrus.

2. Výprava za draky

Skupina šesti jezdců, podle znaku na hrudi svých oděvů patřící k jízdě vojvody Brangelonského dorazila do Dannebergu.

„Vrátili jsme ze západní části vašeho území, vojvodo,“ spustil jeden z nich. „Objevili jsme ztroskotanou loď. Mrtvé vojáky v brnění, které vyplavila řeka a nějaké lidské a možná i zvířecí zbytky v tratolišti krve. Možná se jednalo o koně.

„Říkáš, ztroskotanou loď,“ zadumal vojvoda.

„Ano!“

„Co vás přivedlo k řece?“ zeptal se vojvodův rádce Olssok.

„Cestou sem, se nás pokusila napadnout smečka divokých psů. Zahnali jsme je, ale všiml jsem si lidské paže, tak jsem chtěl zjistit víc. Krvavé stopy nás zavedly ke břehu řeky Rubin, tam jsme to všechno viděli.“

„Kdo si myslíš, že to mohl udělat, Vestengu?“ ptal se vojvoda Brangelonský.

„Můj pane, podle stop v měkké hlíně není pochyb o tom, že to byli draci.“

„Je to už dlouho, že by někdo viděl draka,“ podotkl vojvoda.

„Pravda, můj pane,“ ozval se pichlavý hlas rádce Olssoka.

„Vestengu, vezmi si nejlepší muže a zkuste najít hnízdo těch draků. Možná bychom mohli ulovit draka,“ zazubil se vojvoda Brangelonský.

„Co když jich bude víc?“

„Zkuste najít jejich hnízdo a pak mi pošlete zprávu, rád se zúčastním takového lovu,“ dodal vojvoda a vstal ze svého trůnu.

„Jděte, Vestengu!“ ozval se Olssok a následoval vojvodu do jeho komnaty.

Muž toho jména Olbrahus Vesteng, rytíř ve službách vojvody Brangelonského si vybral pět mužů, jak mu bylo řečeno, a vyrazil do nejsevernější části Severního Kraje.

Vyrazili ještě před setměním. Přespali v jedné malé osadě v nejzápadnější části území vojvody Brangelonského. Dál pokračovali za rozbřesku. Každý věděl podle znaku na brnění, ke komu patří. Vojvoda si na tom zakládal. Jednotná ústroj. Viditelný erb jeho rodu. Každý je poznal. Stejně tak jako ve válce králů Pruunana a Holdeynuura. Vojvoda stál na straně krále Pruunana, ale při poslední bitvě se k němu nepřidal, a tím rozhodl celou válku. Král Pruunan prohrál. Není známo, proč to udělal. Vypráví se, že už nechtěl válčit a posílat své muže do bitev s divokými kmeny. Kolik je na tom pravdy, ví jen vojvoda.

„Proč jsme se nevrátili na místo, kde jsme našli stopy po dracích?“ zeptal se Jerans.

„Draci se nažrali a odlétli. Musíme víc na sever,“ odvětil Vesteng.

„Chce si snad vojvoda ochočit draka?“ rozchechtal se Rolan.

„Pamatuji si,“ začal Vesteng vyprávět. „že chtěl vojvoda mít draka proti Holdeynuurským v druhé bitvě. Říkával, že kdybychom měli draka, bylo by po problémech a on by se stal nejmocnějším v Krajích.“

„Vím, že u něho sloužíš hodně dlouho, Vestengu,“ ozval se Powun.

Vesteng přikývl. „Jedenáct let.“

„To je opravdu hodně,“ uznale pokynul Powun hlavou.

„Chceš se na něco zeptat?“ prokoukl ho Vesteng.

„Proč se nikdy neprohlásil králem, když má tak velké území?“

„Nikdy mě nenapadlo se ho na to zeptat.“

„Olssok by to věděl,“ přidal se do rozhovoru Jerans.

Poslední dva rytíři Lokard a Nerader uzavírali skupinu.

Nezapojovali se do diskuze.

„Olssoka nemám rád,“ špitl Powun. „Je to úlisnej had. Ví někdo, jak se stal rádcem?“

Ohlédl se po ostatních.

„Když rádcce Zuwr umíral, doporučil vojvodovi svého učedníka Olssoka,“ prozradil Vesteng.

„Já si pamatuji jen Olssoka,“ podotkl Jerans.

„Jako rytíři s ním nepřicházíme do styku. Cvičíme, trénujeme, chráníme, válčíme!“ zaburácel hlas Vestenga. „K tomu jsme určeni.“

„To je náš osud!“ přidal se Rolan.

Rytíři pokynuli hlavami a u prvních vysokých skal se zastavili.

„V těch nejvyšších horách budou mít draci hnízdo,“ řekl Vesteng.

Tvářil se při tom důležitě, jako by byl zkušeným a uznávaným drakobijcem. Všechno možné ano, ale rozhodně ne, drakobijcem. O dracích se totiž vědělo jen z doslechu, z vyprávění a příběhů, které si předávali poutníci, kteří přicházeli ze severu. Nikdo se do těchto končin sám nevydal. Buď to byl strach z neznáma, anebo se věřilo, že tu opravdu draci žijí. A když se našli odvážlivci, kteří se do těchto míst vydali, už je nikdo nikdy neviděl.

„Jak to víš?!“ podivil se Rolan.

„Olssok mi to řekl. Prý to vyčetl ze starých knih,“ odvětil Vesteng.

„Tam se nedostaneme!“

„Naším úkolem je draky najít, pak poslat zprávu vojvodovi, který se chce lovu zúčastnit.“

„Ale je si vědom, že tohle není jako lovit jeleny?“ ozval se Lokard.

„Řekl bych, že ano,“ přikývl Vesteng.

„Obávám se, že ne,“ procedil Lokard mezi zuby.

Přitáhl uzdu víc k sobě a dostal se do popředí skupiny.

„Chceš tam být první?!“ ptal se Powun.

Lokard však nic neřekl. Jen nechal koně spokojeně cválat.

„Čeká nás ještě dlouhá cesta,“ poznamenal Vesteng a otočil se za sebe.

Skupina jezdců za sebou nechala další kus zeleno žluté krajiny a malého lesíku.

Vysoké hory měly stále před sebou.

V dohledu.

3. Nečekaný odchod

„Tvůj domov?“ zeptal se Kwido a ukazoval rukou k dřevěné chatrči uprostřed žluté mýtiny.

„Ano,“ odpověděl druid.

„Co ti chtěl ten boháč?“

„Je to rytíř Torrun,“ upřesnil Kalyg.

„Dobře, dobře, ať je to kdo chce- Máá ohromné kamenné sídlo a s tím je spojené...“

„...že má hodně peněz?“ skočil mu do toho druid.

„Ovšem,“ kývl trubadúr.

„Zasloužil si život, jaký má. Je to čestný muž...“

„...který má sličnou madam!“

Oh!

„Viděl jsi lady Elsu?“ vyhrkl druid překvapeně.

„Ano.“

„Doufám, že jsi s ní nemluvil.“

„Ne. Objevila se v okně.“

„To není dobré,“ znejistěl Kalyg.

Seskočil z koně a uvázal ho k dřevěnému zábradlí, které vedlo kolem celé dřevěné chatrče. Kwido udělal to samé. Pak šel rovnou za

druidem. Uvnitř mu padla do oka velká lebka s jedním rohem uprostřed.

„Co je to? Ehm, vlastně, co to bylo?“ jeho prst směřoval ke stěně, která byla plná podobných lebek, i když ne tak velkých, jako právě tato.

„To byl Betrunk, obří tvor podobný medvědu s jedním rohem. Byl považován za mystické zvíře, dokud na něho nenarazila urmanská hlídka.“

„Proč visí u tebe na stěně?“

„Chtěl jsem jeho lebku.“

„Rozumím.“

Kalyg běhal po místnosti. Jako by něco hledal.

„Mám to!“

„Co jsi hledal?“

„Jednu léčivou bylinu.“

Trubadúr přikývl a posadil se do dřevěného křesla. Díval se a odpočíval. Přivřel oči. Když je otevřel, ucítil příjemnou vůni. Kalyg držel podivnou kovovou nádobu a v ní něco drtil.

„Co děláš?“

„Lektvar.“

„A proč?“

„Abys zapomněl.“

„Co-co-že?!“ vyhrkl Kwido.

Vyskočil z křesla jako střela.

„Proč mi to chceš udělat?“

„Chráním tě!“

„Chráníš?!“